

[Arne Bjerregaard]

takt som muligt i det øjeblik, der eventuelt gives større fangstmuligheder.

Så vil jeg spørge ministeren: har vi mulighed for at udvide vores fiskekvota i Østersøen og i Nordsøen ved genforhandlinger på nuværende tidspunkt?

Så er der endelig, som det er blevet sagt, den øjeblikkelige hjælp. Nu kommer der jo et par forslag bagefter, som vi vel skal diskutere. Der er snakket om en konjunkturudligningsfond, som vi helt kan tilslutte os. Man kan selvfølgelig mere sig lidt over, at man fra venstres side fremkommer med forslag om, at overskud skal tilbageføres. Det er noget, V og Z nu siger. Så er jeg nødt til at sige, at så vidt jeg husker, var der en finansminister, der hed Anders Andersen, der i sin tid sagde, at dette var ganske umuligt at praktisere. Derfor kan det måske være lidt fiskeri nu at foreslå, at man skal kunne føre overskud tilbage. At føre det fremad volder ingen bekymringer, det kan vi, men tilbage, det volder for enkeltmandsvirksomheder i al fald store bekymringer.

Lad mig sige til regeringen, at vi erkender, som jeg har sagt, at vi vel ikke kunne have gjort det bedre, men på den anden side havde vi ønsket det bedre. Én ting må jeg nok kritisere regeringen for. Den kunne have forberedt fiskerne på denne situation, som den vidste ville komme. Den kunne have forberedt en langsigtet fiskeripolitik på et tidligere tidspunkt. Jeg ved nok, at der er ting, som kunne gøre dette vanskeligt, men man kunne have prøvet derpå, og dette ting er overhovedet ikke blevet forberedt på denne situation. Det mener jeg er regeringens fejl, og det håber vi selvfølgelig at regeringen hurtigst muligt vil råde bod på.

Ib Christensen (DR):

I alle fiskerinationer, inklusive de socialistiske lande, har man opereret med enorme subsidier, som har skabt overproduktion og overkapacitet inden for fiskeriet. Både de direkte tilskud, låneordningerne og de indirekte tilskud gennem fordelagtige skatte- og afskrivningsregler har været med til at fremme den situation, som nu også dansk fiskeri står i. Dertil kommer, at disse afskrivningsregler har tiltrukket folk uden for fiskerierhvervet, således som det allerede er nævnt. Det er derfor ingen vej frem til en løsning af

fiskeriets problemer, at man forøger subsidierne; tværtimod må de eksisterende støtteordninger afvikles. Hvis det er således, at det er disse subsidier, der i alle lande har været med til at fremkalde denne situation, er det ikke særlig perspektivrigt, at man prøver at komme ud af denne situation ved at forøge de offentlige subventioner.

Udvidelsen af de nationale fiskerigrænser har naturligvis sat Danmark i klemme, men det er min opfattelse, at vi havde været bedre hjulpet uden de forsøg, der er blevet gjort for at lave en fælles EF-fiskeripolitik. Der tages ikke hensyn til de historiske danske fiskerirettigheder i Østersøen og i Nordsøen. Danmarks deponering af forhandlingsretten hos EF-Kommissionen har fatalt skadet vore muligheder for at få en rimelig ordning med de socialistiske lande, som ikke anerkender EF som en ligeberettiget forhandlingspartner, lige så vel som det har skadet vore muligheder over for Sverige, der bliver jaget ud af Nordsøen og derfor selvfølgelig er tilbageholdende med at give danske fiskeriinteresser større råderum inden for svensk område.

Det må nok erkendes, at der må lyttes til havbiologernes advarsler. Det er ren demagogi at sige, at man kan fiske løs, men når man er kommet i den situation, skyldes det altså de faktorer, jeg her har nævnt. Havbiologerne advarede jo i tide om faren for sildebestanden i Nordsøen, og disse advarsler blev fulgt. Der er derfor ikke megen grund til at tro, at deres advarsler, når det drejer sig om Østersøen, skulle være mindre alvorligt begrundede. Det må nok erkendes, at industrifiskeriet er for drastisk, og at der må nedskæringer til. Der opereres inden for EF med tanken om licensordninger, og det er noget meget beklageligt, for det vil betyde, at fiskeriet ikke længere vil være et frit erhverv. Jeg mener imidlertid ikke, der er noget perspektiv i at lave erhvervsprotektionisme, således som SFs dagsorden går ud på, og således som andre bestræbelser er gået ud på. Jeg tænker her på det faktiske forbud mod bierhvervsfiskeri.

Vi ser inden for landbruget, hvordan man gennem erhvervsprotektionistiske foranstaltninger af forskellig art har prøvet at bevare strukturen, og vi ser samtidig en enorm overproduktion inden for hele landbrugsområdet og en afhængighedssituation for landbruget af offentlig styring og offentlig regulering.